

W. C. KOLDEWIJN

1902—1942

Men zal moeten toegeven dat de huidige omstandigheden en gebeurtenissen in ons goede vaderland niet bevorderlijk zijn aan het organiseeren van bijzondere feestelijkheden.

Ware dit anders, leefden we nog in een tijd zooals we die eenige jaren geleden hebben gekend, dan zou ongetwijfeld in de afgelopen Decembermaand één datum op meer dan gewone wijze zijn herdacht door tal van collega's in den lande.

In het onvolprezen jaarboekje van onze voormalige Maatschappij voor Tandheelkunde met zijn vele en juiste inlichtingen lezen we toch dat W. C. K o l d e w i j n te Amsterdam op 19-12-'02 zijn diploma als tandarts mocht verwerven, zoodat er slechts zeer geringe mathematische kennis voor noodig is om uit te rekenen dat genoemde collega op den 19en December 1942 zijn 40-jarig jubileum als zoodanig zou mogen gedenken.

En al zullen er onder de jongeren van onze beroepsgenooten zijn, die minder op de hoogte zijn van de redenen waarom deze man juist een feestelijke herdenking van dit feit zoo volop zou hebben verdiend, de ouderen herinneren zich maar al te goed de vele verdiensten welke K o l d e w i j n voor onze professie heeft gehad.

Nu onze Maatschappij is ontbonden en hare archieven, zoowel als die harer afdelingen, niet meer tot mijn beschikking staan, is het moeilijk geworden tot in bijzonderheden alles na te gaan en te vermelden waardoor en waarmee K o l d e w i j n zich bij zijn actieve werkzaamheden ten behoeve van ons verenigingsleven en ons vak heeft onderscheiden.

Doch het schetsen van enkele hoofdlijnen zal reeds voldoende zijn om hiervan een beeld te geven.

Van de oprichting der Vereeniging van Nederlandsche Tandartsen in 1904 af tot 1910 was K o l d e w i j n haar secretaris. Deze zelfde functie bekleedde hij van het 1e Nationale tandheelkundige congres dat in 1909 in Amsterdam werd gehouden, evenals van het 2e dat in 1913 plaats vond in Utrecht.

Op dit laatste werd in principe besloten tot oprichting der

Nederlandsche Maatschappij tot bevordering der tandheelkunde, doch het zou nog heel wat voeten in de aarde hebben voor en aler dit besluit tot een realiteit was geworden. Niet alleen veel voorbereidend werk was noodig maar ook gaf het aanleiding tot heel wat geschrijf en wrijving van gedachten en inzichten en hieraan nam K o l d e w i j n met de grootste animo, ijver en geestdrift deel.

Geen wonder dan ook dat, toen den 14en Febr. 1914 de oprichting der Maatschappij officieel haar beslag kreeg hij als haar eerste secretaris werd gekozen, een functie die hij tot 1922 bleef vervullen.

Noem ik nu nog zijn secretariaat van het Steunorgaan der Maatschappij en zijn werkzaamheden in de Amsterdamsche tandheelkundige vereeniging (hij is een der oprichters, in 1938 werd hij benoemd tot eerlid dier afdeeling) alsmede zijn veeljarig aandeel in het beheer van het Tijdschr. v. Tandheelk. dan behoef ik zeker niet verder uit te weiden over zijn optreden als lid van verschillende commissies om te doen zien dat deze man zich waarlijk wel voor zijn vak en zijn beroepsgenooten verdienstelijk heeft gemaakt.

Men bemerkt uit deze summiere opsomming dat het vooral het ambt van secretaris is geweest dat op K o l d e w i j n 's schouders werd gelegd. En ieder die een beetje op de hoogte is van 't geen van deze functie in het vereenigingsleven wordt geëischt zal moeten toestemmen dat zij behoort tot die waaraan dikwijls het meeste werk en de minste dank verbonden is.

Wel, werk heeft K o l d e w i j n genoeg gehad maar aan dank en waardeering ervoor heeft het hem toch niet ontbroken. Daarvan bleek bij zijn 25-jarig jubileum toen hem zijn in olieverf geschilderd uitstekend gelijkend portret door de collegae werd geschonken en hem een „feestmaal” werd aangeboden, dat klonk als een klok.

Helaas, dit jubileum kon niet op deze wijze worden gevierd, toch gaf de zoo druk bezochte receptie te zijnen huize, waar vele collega's, vrienden en patiënten aanwezig waren om hem de hand te drukken en hem geluk te wenschen, wel een zoo feestelijken indruk met de vele bloemstukken en de mooie cadeaux dat de jubilaris ongetwijfeld ook hieraan een dankbare herinnering zal blijven behouden.

En al mocht en kon ik het dan niet officieel doen, toch meende ik wel gerechtigd te zijn ook namens de voormalige leden der ontbonden Maatschappij hem onzen dank over te brengen voor 't geen hij voor haar had gedaan en de beste wenschen voor zijn verdere leven te uiten.

VAN HASSELT